

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΙΚΟΣΑΗΜΕΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΕΤΟΣ Β' ΑΡΙΘ. 49

ΚΥΡΙΑΚΗ 19 ΑΠΡΙΛΙΟΥ

1948 (Π.Ο.Η.)

ΤΙΜΗ ΦΥΛ. ΔΡΑΧ. 500

ΧΑΙΡΕΤΕ ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΕΡΩ ΧΑΙΡΕΤΕ

Τὴν προσφώνησιν ταύτην ἀκηρόθουν εἰς τοὺς μαθητάς του ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ὡς Κύριος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, ὅτε τὸ πρῶτον ἐνεφανίσθη ἔμπροσθεν αὐτῶν. Ὁ χαρμόσυτος οὗτος χωρετισμὸς ἀποτελεῖ τὸν νικητήριον παῖνα, ὃν ἐξαγγέλλουσιν οἱ Ἄγγελοι ἐν Οὐρανοῖς, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐπὶ τῆς Γῆς, καὶ δι' οὗ ἐξαίρεται ὁ θρίαμβος, ὃν κατήγαγεν ὁ Ἰησοῦς κατὰ τοῦ Δράκοντος τοῦ νοητοῦ, καὶ κατὰ τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ κακοῦ. Ὁ Ἰησοῦς διὰ τοῦ Σταυρικοῦ θανάτου αὐτοῦ κατήγγησε τὸ Κράτος τοῦ θανάτου, εἰς ὃν κατεδικιάσθη ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς παρακοῆς εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ «ἢ δ' ἂν ἡμέρα φάγητε ἀπ' αὐτοῦ θανάτῳ ἀποθανεῖσθε» καὶ ἐχαρίσατο εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν αἰώνιον ζωὴν καὶ τὴν ἀθανασίαν εἰς τὴν ἐπουράνιον Βασιλείαν. Naὶ ὁ θάνατος ὑπῆρξεν ἡ τιμωρία καὶ ὁ φυσικὸς καρπός, ὃν ἐγέννησεν ἡ ἁμαρτία «Τὰ γὰρ ὀφύσια τῆς ἁμαρτίας θάνατος», λέγει καὶ ἡ Ἁγία Γραφή. Ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀθανασία ἦσαν ἐξ αὐτῆς τῆς δημιουργίας τὰ κύρια συστατικά τῆς πνευματικῆς καὶ ἡθικῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, πλασθέντος κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν τοῦ Θεοῦ.

Τὴν ιδιότητα δὲ ταύτην τῆς ἀθανασίας ἀπώλεσεν ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς ἁμαρτίας, ὑποκύψας εἰς τὴν φθορὰν καὶ τὸν θάνατον. Ὁ Θεός, λέγει καὶ ἡ Ἁγία Γραφή, δημιουργήσας τὸν ἄνθρωπον ἐπ' ἀφθαρσίᾳ, θάνατον, οὐκ ἐποίησε, φθόνῳ δὲ Διαβόλου εἰσηλθόντος εἰς τὸν κόσμον ἡ ἁμαρτία, καὶ διὰ

τῆς ἁμαρτίας ὁ θάνατος. Τὴν ιδιότητα δὲ ταύτην τῆς ἀφθαρσίας καὶ τῆς ἀθανασίας ἀνέκτησε καὶ πάλιν ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς Ἀναστάσεως καὶ τῆς Χάριτος τοῦ Χριστοῦ, κατοτροπώσαντος διὰ τοῦ Σταυρικοῦ θανάτου αὐτοῦ τὸ κράτος τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ κακοῦ καὶ ἀπελευθερώσαντος τὸν ἄνθρωπον ἐκ τῆς δουλείας τοῦ πονηροῦ. «Ποῦ σοῦ Ἄδῃ τὸ νίκος, ποῦ σοῦ θάνατε τὸ κέντρον;»

Ἴδου διατὶ ἡ ἡμέρα αὕτη τῆς λαμπροφόρου Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ σκορπίζει πανταχοῦ τὴν χαρὰν καὶ τὴν θυμηδίαν ἐν Οὐρανοῖς καὶ ἐπὶ Γῆς. Διότι αὕτη συμβολίζει τὴν νίκην τοῦ ἀγαθοῦ κατὰ

τοῦ κακοῦ, τῆς δικαιοσύνης κατὰ τῆς ἀδικίας, τῆς ἀγάπης κατὰ τοῦ μίσους, τῆς ἐλευθερίας κατὰ τῆς δουλείας, καὶ τέλος τοῦ φωτός κατὰ τοῦ σκότους. Ὅντως ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ διεσκέδασε τὰ σκότῃ τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου, καὶ διήνοιξε διὰ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα τοὺς οὐρανίους ὁρίζοντας τῆς ἀθανασίας καὶ τῆς αἰωνίου ζωῆς. Αὕτη ἀνεπέτασε τὰς πύχας τῆς Οὐρανίου Βασιλείας, καὶ τῆς πνευματικῆς χαρᾶς καὶ θείας εὐδαιμονίας.

«Χαρήσεται ὑμῶν ἡ καρδιά, καὶ τὴν χαρὰν οὐδεὶς αἶρει ἀφ' ὑμῶν». «Χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε, ὅτι ὁ μισθὸς πολλὸς ἐν τοῖς Οὐρανοῖς». Τὴν χαρὰν ταύτην ἐχαρίσεν ὁ Χριστός, ὅχι μόνον εἰς τοὺς ζῶντας ἐπὶ τῆς Γῆς, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς ἀπ' αἰώνων κεκοιμημένους δικαίους διότι κατελθὼν οὗτος καὶ εἰς τὸν Ἄδην, συνέτριψε τὰς πύχας αὐτοῦ, καὶ ἀπελευθέρωσε τοὺς ἀπ' αἰῶνος κρα-

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου

τουμένους ἐν τῷ Ἀδῇ Ἀγίους Προφήτας καὶ δικαίους, τοὺς ἀνυπομόνως προσδοκῶντας τὴν ἔλευσιν αὐτοῦ. «Καὶ πολλὰ σώματα τῶν κεκοιμημένων Ἀγίων ἠγέρθησαν καὶ ἐνεφανίσθησαν πολλοῖς». Τὴν ἀπαλλαγὴν ταύτην ἐκ τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἁμαρτίας, καὶ τὴν διὰ τοῦ Σταυρικοῦ θανάτου τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεως αὐτοῦ πνευματικὴν ἀναγέννησιν τοῦ ἀνθρώπου, καθισταμένου καὶ πάλιν ἀθανάτου καὶ μετόχου τῆς αἰωνίου ζωῆς καὶ μακαριότητος τοῦ Θεοῦ, προσεδόκα, οὐ μόνον ὁ περιούσιος τοῦ Κυρίου Λαός, ὁ διακρατῶν τὰς πλάκας τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου, καὶ τὰς διὰ τῶν Ἀγίων Προφητῶν θείας ἐπαγγελίας, ἀλλὰ καὶ τὰ ἔθνη ὑπὸ τὸν πέπλον τῶν θυλῶν, τῶν παρὰδόσεων καὶ τῶν χρησμών. Ὁ μῦθος τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων περὶ τῆς ἀρπαγῆς ὑπὸ τοῦ Ἀϊδωνέως, τῆς Περσεφόνης, θυγατρὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δήμητρας, ἥτις, δαμάζουσα τὴν δύναμιν τοῦ Κερβέρου, ἐπὶ ἑξ μῆνας ἀνήρχετο ἐκ τοῦ Βασιλείου τοῦ Ἄδου εἰς τὴν ἐπίγειον ζωὴν, καὶ ἡ παράδοσις περὶ τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ Θησέως ἐκ τῶν δεσμῶν τοῦ Ἄδου δὲν εἶναι μία ἔνδειξις τῆς πίστεως τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ πνεύματος, εἰς τὴν ἐν τῷ τάφῳ λανθάνουσαν ζωὴν, καὶ τῆς ιδέας τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως, ἥτις ἔμελλε νὰ εὕρῃ τὸ πλήρωμα αὐτῆς ἐν τῷ Θεανδρικῷ προσώπῳ τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Ἀναστάντος ἐκ τοῦ τάφου, ὡς Θεοῦ, καὶ ὡς Κυρίου τοῦ θανάτου καὶ τῆς ζωῆς; Ἰδοὺ δὲ καὶ τίνα χρησμὸν ἔδωκε τὸ Μαντεῖον τῶν Δελφῶν διὰ τῆς Ἱερείας τῆς Εὐβοτίας ἐν τῷ ναῷ.

«Ὁψέποτε ἐπὶ τὴν πολυσχεδὴ ταύτην Γῆν ἐλάσεις Θεός, ὃς δίχα πταίσματος σὰρξ γενήσεται, ἀκαμάτου δὲ Θεότητος ὄρους ἀνιάτων παθῶν λύσει φθορὰν καὶ τούτῳ φθόνος γενήσεται ὑπὸ ἀπίστου λαοῦ, καὶ εἰς ὕψος κρεμασθήσεται ὡς θανάτου κατάκριτος, καὶ ταῦτα ἐκὼν προσπεισεται φέρον, καὶ θανών, εἰς ζωὴν αἰώνιον ὄρει». Ὅπως ἡ ἔνδοξος καὶ λαμπροφόρος Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ἀπ' αἰώνων ἁγίων κεκοιμημένων ἐγένετο ἡ ἀπαρχή, καὶ ἀποτελεῖ τὸ ἀσφαλὲς ἐχέγγυον τῆς ὑφ' ἡμῶν προσδοκούμενης Ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν, ἥτις γενήσεται κατὰ τὴν δευτέραν παρουσίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἐρχομένου ἐν δόξῃ μετὰ τῶν Ἀγίων Ἀγγέλων, ἵνα κρίνῃ τὸν κόσμον, καὶ ἀποδώσῃ ἐκάστῳ κατὰ τὴν πίστιν καὶ τὰ ἔργα αὐτοῦ. «Ὁ δὲ Θεός, λέγει καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, καὶ τὸν Κύριον ἡγείρε, καὶ ἡμᾶς ἡγερεῖ διὰ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ. Εἰ δὲ τὸ πνεῦμα τοῦ ἡγείραντος Ἰησοῦ, ἐκ νεκρῶν οἰκεῖ ἐν ὑμῖν, ὁ ἡγείρας τὸν Χριστὸν ἐκ νεκρῶν ζωοποιήσει καὶ τὰ θνητὰ σώματα ὑμῶν διὰ τὸ ἐνοικοῦν αὐτοῦ πνεῦμα ἐν ὑμῖν» (Ρωμ. 8, 10—12) καὶ ἀλλαχοῦ ὁ αὐτὸς θεὸς Παῦλος λέγει: «Συνετάφημεν σὺν τῷ Χριστῷ διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰς τὸν θάνατον, ἵνα καταργηθῇ τὸ σῶμα τῆς ἁμαρτίας.... Εἰ γὰρ σύμφυτοι γεγόναμεν τῷ ὁμοιώματι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἀναστάσεως ἐσόμεθα» (Ρωμαίους 65). Πόσον εἰμεθα εὐτυχεῖς ἡμεῖς, οἱ γεννηθέντες εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Θρησκείας καὶ ποτιζόμενοι καθ' ἐκάστην μὲ τὰ ζεῖδωρα καὶ φερέσβια νάματα τῆς πατρῴας πίστεως καὶ εὐσεβείας.

Διότι δι' ἡμᾶς τοὺς Χριστιανούς ἡ ιδέα αὕτη

τῆς Ἀναστάσεως τῶν Νεκρῶν καὶ τῆς αἰωνίας ζωῆς καὶ χαρᾶς ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν δὲν εἶναι πλέον μῦθος καὶ χρησμὸς μαντικός, ἀλλὰ δόγμα πίστεως καὶ ἀληθείας ἀναμφισβητήτου, καθ' ὅσον αὕτη διαπιστοῦται ὑπὸ τῆς Θείας Ἀποκαλύψεως καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰπόντος «ὅτι ἔρχεται ὥρα, ὅτε οἱ νεκροὶ ἀκούσονται τῆς φωνῆς τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ οἱ ἀκούσαντες ζήσονται... Μὴ θαυμάζετε τοῦτο, ὅτι ἔρχεται ὥρα, ἐν ᾗ πάντες οἱ ἐν τοῖς μνημείοις ἀκούσονται τῆς φωνῆς αὐτοῦ, καὶ ἐκπορεύσονται οἱ τὰ ἀγαθὰ ποιήσαντες εἰς Ἀνάστασιν ζωῆς, οἱ δὲ τὰ φαῦλα πράξαντες εἰς ἀνάστασιν κρίσεως». (Ἰωάν. 5, 25—28). Ὅθεν ἀπὸ τὴν ἔνδοξον καὶ λαμπροφόρον Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ ἃς ἀντλήσωμεν καὶ ἡμεῖς τὴν δύναμιν καὶ τὴν φερέσβηδα ἐγκαρδιώσιν, ὅπως διασπάσωμεν τὸν βαρὺν κλοιὸν τῆς ἁμαρτίας, ὅστις συνέχει καὶ συμπνίγει ἡμῶν τὰς καρδίας, καὶ διὰ μιᾶς ἀληθινῆς μετανοίας καὶ ἀπροφασίστου ἐξαγορεύσεως τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν, ἀπαλλάσσοντες τὸ θνητὸν σαρκίον ἡμῶν τοῦ βάρους τῶν ἁμαρτιῶν, εὐελπίδες ἃς συνεχίσωμεν τὸν ἐπὶ τῆς γῆς ἐπίμοχθον τῆς ζωῆς ἀγῶνα. Καὶ οὕτω περιβεβλημένοι τὸν θυρεὸν τῆς πίστεως καὶ τὸν θώρακα τῆς εὐσεβείας, ἃς συντρίψωμεν τὴν ἰοβόλον πτέρυναν τοῦ Διαβόλου καὶ τῆς ἁμαρτίας πρὸς ἐγκαύχησιν ἡμῶν ἐν τῷ Ἀναστάντι Χριστῷ, ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ Κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας.

† ὁ Π. Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΔΙΑ ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Ὑπὸ τοῦ Πανιερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου τῶν

Γ.Ο.Χ. κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τούτων οὕτως ἐχόντων, πᾶσα διάσπασις τῆς ἐνότητος τῆς καθόλου Ὁρθοδοξίας ἐξασθενεῖ τὴν παράταξιν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἥτις τυγχάνει ὁ θεματοφύλαξ καὶ φορεὺς τῆς θείας ἰδιότητος καὶ χάριτος τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας, καὶ ἐπισχέει τὴν Αἰρετικὴν Ἐκκλησίαν τῆς Δύσεως, ἥτις τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ ἀντελήφθη, οὐχὶ ὡς θεῖον ἴδιωμα ἀλλ' ὡς νομοκρατικὸν καὶ παιδαγωγικὸν συγκρότημα.

Εἶναι γνωστοὶ ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας οἱ διωγμοί, οὓς ἡγείραν οἱ Ρωμαῖοι Αὐτοκράτορες κατὰ τοῦ χριστιανισμοῦ ἐν τῇ Δύσει, ἥτις καὶ παρὰ τὴν ἐπικράτησιν τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ἀνελευθέρως διὰ τῆς θείας δυνάμεως τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν θρόνον τῶν Καيسάρων, δὲν κατώρθωσε νὰ ἀντιληφθῇ τὴν θεῖαν σύστασιν καὶ δύναμιν τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ νὰ μεταγγίσῃ εἰς τὴν τετανώδη ψυχὴν τῆς τὸν ἀθάνατον καὶ ζωογόγον χιμὸν τῆς θείας ἰδιότητος αὐτοῦ, ὅπως εἰς τὴν ψυχὴν τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολῆς. Καὶ τοῦτο, διότι ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία ὡς σύνολον, καὶ ὄχι ὡς ἄτομα, ἀντελήφθη τὸν χριστιανισμόν, ὡς εἶπομεν, οὐχὶ ὡς θεῖον ἴδιωμα, ὡς ἀντελήφθη τοῦτον ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία, μὲ καθαγιαστικὴν χάριν καὶ δύναμιν, ἀλλ' ὡς ἐν θεήσχευμα μὲ νομοκρατικὴν ἀποστολὴν καὶ ἡθικο-παιδαγωγικὴν ἰδιότητα. Τούτα ἕνεκα εἰς τὴν Δύσιν

ὁ ἀνώτατος θρησκευτικὸς Ἀρχηγός, ὁ Πάπας, ἦτο καὶ ἀνώτατος Ἀρχὼν τῆς Πολιτείας, καὶ διεχειρίζετο ἀπολυταρχικῶς τὴν τε θρησκευτικὴν καὶ πολιτικὴν ἐξουσίαν.

Ἐνθ' εἰς τὴν Ἀνατολὴν, ἔνθα ἐπεκράτησεν ἡ θεία καὶ πνευματικὴ ἰδιότης τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, ὁ Ἀρχηγός τῆς Ἐκκλησίας, εἶχε καθαρῶς πνευματικὴν καὶ ἡθικὴν ἐξουσίαν, ἀκολουθῶν τὸ τοῦ Εὐαγγελίου «ἀποδοτε τὰ τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι, καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ» (Ματθ. 22,21).

Εἰς τὴν βασικὴν ταύτην διαφορὰν τῆς ἀντιλήψεως τοῦ πνεύματος τῆς θρησκείας ὑπὸ τῆς Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς Ἐκκλησίας ὀφείλεται καὶ ἡ ἐπικράτης εἰς ταύτην μὲν τῆς τάσεως τῆς αἰρέσεως καὶ τῆς κακοδοξίας, εἰς ἐκείνην δὲ τοῦ πνεύματος τῆς συντηρητικότητος καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὡστε ἡ αἵρεσις ἐν τῇ Δυτικῇ Ἐκκλησίᾳ ὡς ἀρχὴν καὶ πηγὴν ἔχει τὴν ἰδιαίτουσαν ἀντίληψιν αὐτῆς περὶ τοῦ χριστιανισμοῦ, ὡς θρησκείας σκοπούσης νὰ προσαρμόσῃ τὰς ἰδέας τοῦ Θεοῦ πρὸς τὰς ἰδέας τοῦ ἀνθρώπου καὶ νὰ ὑποτάξῃ αὐταρχικῶς τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τοῦ ἀνωτάτου ποντίφηκος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἀνωτάτου Ἀρχόντος τῆς πολιτείας, τοῦ Πάπα.

Ἐνθ' ἡ συντηρητικότης καὶ τὸ Ὁρθόδοξον πνεῦμα τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ὡς ἀρχὴν καὶ τέλος ἔχει νὰ προσαρμόσῃ τὰς ἰδέας τοῦ ἀνθρώπου, ὡς ἀτελεῖς, πρὸς τὰς ἰδέας τοῦ Θεοῦ, ὡς τελείας, καὶ νὰ ὑποτάξῃ ἐκουσίως καὶ ἐλευθέρως τὴν ἀνθρώπινην ψυχὴν καὶ διάνοιαν ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τοῦ Θεοῦ καὶ ὑπερχοσμίου πνεύματος τοῦ Χριστοῦ. Ἐντεῦθεν συμβαίνει εἰς μὲν τὴν Δυτικὴν Ἐκκλησίαν τὸ πολιτεῖν νὰ ἦ ἀπολυταρχικὸν καὶ μοναρχικόν, εἰς δὲ τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν φιλελεύθερον καὶ Συνταγματικόν. Τοῦτου ἕνεκα ἡ μὲν Δυτικὴ Ἐκκλησία προσπαθεῖ πάντοτε νὰ προσαρμόσῃ τὰς θρησκευτικὰς διατάξεις καὶ τελετὰς πρὸς τὰς αἰ ἐξελισσόμενας κοινωνικὰς ἀντιλήψεις καὶ τὰς νεωτέρας ἐπιστημονικὰς ἀνακαλύψεις, ἡ δὲ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία προσπαθεῖ νὰ διακρατῇ ἀκαινοτομήτους τὰς θρησκευτικὰς διατάξεις καὶ Ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις, ἐν αἷς ἀπεκρυσταλλώθη τὸ ἀκραιφνὲς καὶ ὑπερφανὲς πνεῦμα τῆς θείας χριστιανικῆς θρησκείας. Οὗτος εἶναι καὶ ὁ λόγος, δι' ὃν ἡ Ἐκκλησία τῆς Δύσεως θεωρεῖται καὶ λέγεται προοδευτικὴ καὶ συγχρονισμένη, ἡ δὲ Ἐκκλησία τῆς Ἀνατολῆς ὀπισθοδρομικὴ καὶ ἀσυγχρόνιστος. Βεβαίως ἀπο κοινωνικῆς καὶ κοσμικῆς ἀποψέως κρίνων τις τὴν Ἐκκλησίαν, εὐρίσκει δίκαιον τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦτον, ἀλλ' ὅταν ὅμως λάβῃ τις ὑπ' ὄψιν τὴν θείαν ὑπόστασιν καὶ ἁγιαστικὴν ἀποστολὴν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ἥτις ἐστὶν ἀνεπίδεκτος εἰς τὴν Δογματικὴν καὶ ἡθικὴν βᾶσιν αὐτῆς, φερούσης τὴν σφραγίδα τῆς θείας τελειότητος ἀπολλάσσει τότε τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν τῆς ἀδίκου μορφῆς τῆς στασιμότητος, καὶ ἀποδίδει εἰς αὐτὴν τὰ χρυσόβουλα τῆς θείας Ἀποστολικότητος.

Καὶ τοῦτο, διότι μία χριστιανικὴ Ἐκκλησία, ὅσον προσαρμόζεται πρὸς τὴν συντηρητικότητα καὶ Ἀποστολικότητα, τόσο εὐρίσκεται σύμφωνος πρὸς τὴν θείαν ἀλήθειαν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας,

ἥτις ἀποτελεῖ τὴν ἀκριβῆ στάθμην καὶ τὴν λυδίαν λίθον τῆς Ὁρθοδοξίας. Τοῦτου οὕτως ἔχοντες, ἀπὸ Ἐκκλησιαστικῆς ἀποψέως προοδευτικοὶ πρέπει νὰ θεωρώμεθα καὶ νὰ λεγώμεθα ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι, οἵτινες, μένοντες πιστοὶ πρὸς ἀρχαίας Ἀποστολικὰς καὶ Συνοδικὰς διατάξεις καὶ παραδόσεις τῶν 7 Ἀγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, εὐρισκόμεθα συμφωνότεροι πρὸς τὴν θείαν ἀλήθειαν τοῦ Χριστοῦ, ἢ οἱ Δυτικοὶ οἵτινες, ἀκολουθοῦντες τὴν προοδευτικὴν ἐξέλιξιν τῆς ἐπιστήμης εἰς τὰ τῆς θρησκείας, ἀπεμακρύνθησαν τοῦ Θεοῦ πνεύματος τοῦ Χριστιανισμοῦ, εἰσαγαγόντες νέα ἀνθρώπινα Δόγματα, ὡς τὴν ἐκπόρευσιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἐκ τοῦ υἱοῦ, τὸ ἀλάθητον τοῦ Πάπα, τὴν ἀσπίλον σύλληψιν τῆς Ἁγίας Ἀννης κατὰ τὴν γέννησιν τῆς Θεοτόκου, καὶ διαφόρους ἄλλας καινοτομίας εἰς τὸ λειτουργικὸν καὶ τελετουργικὸν μέρος τῆς Ἐκκλησίας. Ὅθεν ἐκ τῆς ἐπικρατήσεως ἐν τῷ χριστιανικῷ κόσμῳ τοῦ Ὁρθοδόξου πνεύματος τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἡ τοῦ αἰρετικοῦ καὶ κακοδόξου τοιοῦτου τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας δύναται τις νὰ εἴπῃ, κρίνων ἀνθρωπίνως, ὅτι θὰ ἐξαρτηθῇ καὶ ἡ ἐπικρατήσις, ἡ τοῦ Θεοῦ καὶ ὑπερχοσμίου, ἡ τοῦ ἀνθρώπινου καὶ τοῦ κοσμικοῦ περιεχομένου τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας.

Τὸ μὲν πρῶτον ἐγγυᾶται ἡ συντηρητικότης καὶ τὸ ὀρθόδοξον πνεῦμα τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, τὸ δὲ δεύτερον προμνηστεύεται τὸ συγχρονισμὸν μὲν καὶ ἐξελικτικόν, ἀλλὰ ὀρθόδοξον καὶ Αἰρετικόν πνεῦμα τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας.

Ἰδοὺ λοιπόν, διατὶ πᾶσα ὑποχώρησις τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὰς καινοτομίας τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας λογίζεται καὶ ἐκπόρθησις ἐνὸς προμαχῶνος τῆς Ὁρθοδοξίας, ἥτις ὡς θεόσωστος Κιβωτὸς ἐν τῷ κατακλυσμῷ τῶν ἀντιθρησκευτικῶν ρευμάτων διέσωσε τὸ ἀκραιφνὲς καὶ θεῖον πνεῦμα τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας. Ὅθεν συνοψίζοντες πάντα τὰ ἀνωτέρω λέγομεν, ὅτι ἡμεῖς οἱ ἀκολουθοῦντες τὸ ὑπὸ τῆς Οἰκ. Συνόδου καθιερωθέν, καὶ ὑπὸ τῶν λοιπῶν Συνόδων καὶ τῆς αἰωνοβίου πράξεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας κυρωθέν Πάτριον ἐσχατολόγιον εἴμεθα συνεπεῖς καὶ σύμφωνοι.

Α) Πρὸς τὴν ἐξωτερικὴν ἐνότητα τῆς Μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ ἐκδηλώσει τῆς πίστεως, ἥτις γίνεται διὰ τῶν ἐορτῶν, τῶν Μυστηρίων, τῶν νηστειῶν καὶ λοιπῶν ἀκολουθιῶν.

Β) Πρὸς τοὺς θείους καὶ ἱεροὺς Κανόνας, καὶ διὰ πρὸς τὸν ἕβον τῆς ΣΤης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τὸν ρητῶς διακελεύοντα τὴν ταυτόχρονον καὶ ὁμοιόμορφον τέλεσιν τῶν ἐορτῶν καὶ τῶν διαφόρων νηστειῶν.

Γ) Πρὸς τὴν αἰωνόβιον πράξιν καὶ τάξιν τῆς καθόλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τῆς ἐορταζούσης καὶ νηστευούσης ἐπὶ 19 περίπῳ αἰῶνας κατὰ τὸ Πάτριον Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον.

Δ) Πρὸς τὰς ἀποφάσεις τῶν Πανορθοδόξων Συνόδων 1587—1593 ἐπὶ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἱερειμίου τοῦ Β', αἵτινες κατεδίκασαν τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, χαρακτηρίσασαι αὐτὸ ὡς παγκόσμιον σκάνδαλον, καὶ ἀνθάρετον καταπάτησιν τῶν Κανόνων καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Παραδόσεων.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΕΠΕΝΔΥΣΕΩΣ

Ἑκατὸν ὁρφανῶν καὶ ἀπόρων μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν

Τὴν 5)18 Ἀπριλίου ἔ. ἔ. ἐν τῇ ἐν Ἀθήναις Αἰθούσῃ «ὁ Τρικούπης» ἐγένετο ἡ ἀγγελθεῖσα ἐορτὴ ἐπενδύσεως ἑκατὸν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν ὁρ-

φάνων τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας.

Τὴν ἐορτὴν ἐτίμησαν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, πολλὰ ἐπίλεκτα πρόσωπα τῆς Κοινωνίας Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς καὶ πολλὸς κόσμος φιλανθρωπῶν.

Περὶ τὸ τέλος τῆς ἐορτῆς ἔλαβε τὸν λόγον ὁ Πανιερώτατος πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Μητροπολίτης Π. Φλωρίνης κ. Χρυσόστομος, ὅστις εἶπεν τὰ ἑξῆς :

Προσφώνησις τοῦ Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Μητροπολίτου π. Φλωρίνης κ. Χρυσόστομου κατὰ τὴν τελετὴν τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ. Ο. Χ. κατ' ἣν ἐγένετο καὶ ἡ ἐπένδυσις καὶ ὑπόδησις 100 πτωχῶν μεθ' ἑαυτῶν καὶ μαθητῶν

Οἱ Σεβασμιότατοι Ἀρχιερεῖς, εἰς τὸ μέσον ἔχοντες τὸν Πανιερώτατον Πρόεδρον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Γ.Ο.Χ. Μητροπολίτην Π. Φλωρίνης κ. Χρυσόστομον, κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς ἐπενδύσεως

φάνων καὶ ἀπόρων τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων μας.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων ἀποτελούμενον ἐκ τῶν Κυριῶν Καλλιόπης Δέρβου, Εὐαγγελίας Τσαμίση, Σουλτάνας Λούβαρη, Πηνελόπης Πηγαδίτου, Ἰωάννας Κιούση καὶ Αἰκατερίνης Παπαγγελῆ ἀόκνως ἐργαζόμενον καὶ μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου ἐνδιαφερόμενον διὰ τὴν πρόδον καὶ καλλιτέραν λειτουργίαν τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν μεγάλων ἐορτῶν τοῦ Ἁγίου Πάσχα διοργάνωσεν ἐορτὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἑκατὸν παιδιὰ ἔτυχον τῆς προστασίας καὶ τῆς στοργῆς τῆς Ἐκκλησίας. Εἰς αὐτὰ ἐδόθη ἡ δυνατότης νὰ ἐορτάσωσι τὰς ἡμέρας τῆς μεγάλης χαρᾶς καθὼς καὶ τὰ ἄλλα παιδιὰ τῶν εὐπορούντων, μὲ ἓνα ὁραῖο στερεὸ καὶ καλοραμμένο φορεματάκι καὶ μὲ ἓν ζεύγος ὑποδημάτων στερεῶν καὶ καλῶν τὰ ὁποῖα προσέφερον ἡ καλοσύνη τῶν Χριστιανῶν καὶ ἡ ἀξία πάσης ἐκτιμήσεως τῶν Κυριῶν τοῦ Δ. Συμβουλίου.

Ἡ ἐορτὴ αὕτη ὑπῆρξεν ἐξαιρετικὴ ἄκρως συγκινητικὴ καὶ ὁραία.

Ἡ διοργάνωσις αὐτῆς καὶ τὰ ἐκλεκτὰ ἄσματα καὶ ἀπαγγελίαι, ἅτινα ἀπετέλουν τὴν ὁραίαν αὐτὴν ἐορτὴν, ὁφείλονται εἰς τὸν ἀόκνως ἐργασθέντα καὶ εὐγενῶς εὐσεβέστατον Καθηγητὴν Φιλόλογον κ. Νικ. Κωλέττην, ὅστις ἐπὶ μῆνα καὶ πλέον εἰργάσθη μὲ μόνην ἀμειβὴν τὴν εὐ-

καὶ τιμὴ παντὶ τῷ ἐργαζομένῳ τὸ ἀγαθόν» τὸν ὀφειλόμενον καὶ δίκαιον ἔπαινον πρῶτον εἰς τὸν θεοφιλέστατον πρόεδρον τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων Ἀγιὸν Διαυλεῖα κ. Πολύκαρπον τὸν ὁργανώσαντα καὶ ἐμψυχώσαντα τὴν γηθόσουν καὶ ψυχωφελῇ ταύτῃ τελετῇ καὶ δεύτερον εἰς τὰς εὐγενεῖς καὶ εὐσεβεῖς Κυρίας, τὰς ἀποτελούσας τὴν ἐφορευτικὴν Ἐπιτροπὴν τῶν Κατηχητικῶν ἡμῶν Σχολείων ὡς καὶ τὸν ἐπιβλέψαντα καὶ ἐπιστατίσαντα εἰς τὴν ὅσον οἶοντε ἐπιτυχῇ διεξαγωγὴν τῆς τελετῆς κ. Ν. Κωλέττην διὰ τὰς ἀόκνους προσπάθειάς αὐς κατέβαλον διὰ τὴν ἐπένδυσιν καὶ ὑπόδησιν τῶν ἀπόρων

Ἐπίλεκτα πρόσωπα ἅπαντα, διὰ τῆς προσφορᾶς τῶν, ἐτίμησαν τὴν ἐορτὴν τῆς ἐπενδύσεως

μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τῶν Κατηχητικῶν ἡμῶν Σχολῶν.

Ἡ σημερινὴ τελετὴ ὄντως ἀποπνέει τὸ θυμὸν τοῦ ἀρώμα τῆς συμπαθείας καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀπόρους νεοσσοὺς καὶ τροφίμους τῶν Κατηχητικῶν μας Σχολῶν, καὶ μᾶς παρουσιάζει μίαν ἐφαρμογὴν τῶν ὅσα οἱ μαθηταὶ διδάσκονται εἰς τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα ἅτινα ὡς κεντρικὸν ἄξονα περὶ ὃν στρέφεται ἡ διδασκαλία αὐτῶν ἔχουν τὴν πίστιν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον αὐτῶν. Διότι ἡ ἔμπρακτος ἐκδήλωσις τῆς ἀγάπης πρὸς τοὺς ἐνδεεῖς καὶ ἀναξιοπαθεῖς ἀποτελεῖ τὸ ἀλάνθαστον γνῶρισμα καὶ τὸ πολυτιμότερον κόσμημα τῶν γνησίων ὁπαδῶν τοῦ Χριστοῦ εἰπόντος εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ «ἐν τούτῳ γνῶσασθε ὅτι ἐμοὶ μαθηταὶ ἐστέ ἐὰν ἀγάπην ἔχητε πρὸς ἀλλήλους. Ὅντως διὰ τῆς ἐνεργοῦς ἀγάπης ὁ πιστὸς συνδέεται μετὰ τοῦ Χριστοῦ, ἡ δὲ καρδιά αὐτοῦ γίνεται κατοικητήριον τοῦ πνεύματος τοῦ Θεοῦ κατὰ τὴν ἐπαγγελίαν Ἰωάννου τοῦ Ἐδωγελιστοῦ εἰπόντος «ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστίν, καὶ ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐν τῷ Θεῷ μένει καὶ Θεὸς ἐν αὐτῷ. Ἰδοὺ δὲ πῶς εἰς ἐκ τῶν διασήμων παιδαγωγῶν ἐξέφρασε διὰ τὴν ὑπεροχὴν τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης ὑπὲρ τὴν ἀνθρωπίνην γνῶσιν καὶ σοφίαν «κάλιον ἀξίζει μία λίτρα ζώσης πίστεως παρὰ ἑκατὸν στατήρες ἱστορικῆς γνώσεως καὶ σοφίας καὶ πάλιν περισσότερον ἀξίζει ἐν σταγόνῳ ἐνεργοῦς ἀγάπης παρὰ ὀλόκληρος θάλασσα ἐπιστημονικῶν γνώσεων καὶ παραγγελμάτων σοφῶν. Τούτου ἕνεκα τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα τὰ ὅποια ὡς κέντρον καὶ ἀφετηρίαν τῆς διδασκαλίας αὐτῶν ἔχουν ὑπὲρ τὰς ξηρὰς γνώσεις καὶ μαθήσεις τὴν μετάγγιν εἰς τὰς ἀπαλὰς ψυχὰς τῶν διδασκόμενων τῆς πατρῴας πίστεως καὶ τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης προσφέρουν μεγάλην καὶ ἀνεκτίμητον ὠφελείαν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὴν Κοινωνίαν, ἥς τοὺς πολίτας ἐφοδιάζουν μὲ τὰ δύο ταῦτα καὶ

ἀκαταμάχητα ὄπλα διὰ τὸν ἐπίμοχθον καὶ δυσχερὲς τοῦ βίου ἀγῶνα.

Τὰ δύο ταῦτα ἰδανικὰ συναισθήματα ἦτοι ἡ πίστις πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον ὅταν ἐμφυτευθῶσιν εἰς τὴν ψυχὴν τῆς σπουδαζούσης Ἑλληνικῆς νεολαίας τότε ἀποκτᾷ ἡ Κοινωνία τὰ ἀκατάλυτα βάρη, ἐφ' ὧν δύναται νὰ στηριχθῇ ἀσφαλῶς ἡ πρόοδος καὶ ἡ εὐημερία τῆς κοινωνίας

Μέρος τῶν ἐπενδυνθέντων ἑκατὸν παιδιῶν Ὁρφανῶν καὶ ἀπόρων τῶν Ἑκκλ. Κατηχητικῶν Σχολείων κατὰ τὴν διοργανωθεῖσαν ἑορτὴν

ὡς καὶ ἡ σταθερὰ καὶ ἀκράδαντος πεποιθήσις καὶ ἐλπίς διὰ τὸ καλλίτερον μέλλον. Λαὸς εἶπε καὶ τις τῶν ἡμετέρων λογογράφων στομούμενος καθάπερ σίδηρος διὰ τῆς πατρῴας πίστεως καὶ εὐσεβείας καθίσταται ἀκατάβλητος καὶ δικαιούται νὰ ἐλπίζῃ καλλίτερον καὶ ἐνδοξότερον μέλλον. Ἐντεῦθεν γίνεται δῆλον ἡ μεγάλη ὠφέλεια καὶ χρησιμότης τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων, ἐν οἷς σφυρηλατεῖται καὶ πλαστουρεῖται ἡ ψυχὴ τῆς μαθητιώσης Ἑλληνικῆς νεολαίας ἀρρένων τε καὶ θηλέων ἐπὶ τοῦ ἀκμονος τῶν δύο τούτων χριστιανικῶν ἐντολῶν τῆς πίστεως πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον ἐξ ὧν ὅλος ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται κρέμονται. Διὸ καὶ δέον οἱ γονεῖς καὶ κηδεμόνες τῶν μαθητῶν καὶ ἅπανα ἡ Ὁρθόδοξος Ἑλληνικὴ Κοινωνία νὰ στρέψωσι ἀμέριστον τὴν προσοχὴν αὐτῶν καὶ νὰ περιβάλλωσι διὰ στοργῆς καὶ τῆς δεούσης ἐκτιμήσεως τὰ Κατηχητικὰ ἡμῶν Σχολεῖα τὰ πρῶτα ταῦτα φυτώρια ἐν οἷς καταβάλλονται τὰ πρῶτα σπέρματα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς καὶ Ἑθνικῆς ἡμῶν δόξης καὶ εὐημερίας.

Ἐπιθυμῶ νὰ θέσω ὡς ἐπιστέγασμα τῆς ὁμιλίας μου καὶ ὡς κορωνίδα τῆς θυμῆρους ταύτης καὶ ψυχαγωγικῆς τελετῆς, ὁμοῦ μετὰ τῶν ἐγκαρδίων εὐχαριστιῶν τῆς Ἐκκλησίας πρὸς πάντας τοὺς τιμήσαντας ταύτην διὰ τῆς παρουσίας αὐτῶν μίαν ὀλόθερμον καὶ διάπυρον εὐχὴν ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς χαρίζηται ὑγίαν ἀμετάπτωτον εἰς τὸν Σεβασμιώτατον Πρόεδρον τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων καὶ τὰ ἀξιότιμα μέλη τῆς Ἐφο-

Ὁ κ. Νικ. Κωλέττης μετὰ τῶν παιδιῶν τῶν Κατηχ. Σχολείων, τὰ ὅποια ἀπήγγειλαν τὰ ποιήματα καὶ τοὺς διαλόγους τῆς ἑορτῆς.

ρευτικῆς Ἐπιτροπῆς διὰ τὰς ἀδύναμεις προσπαθείας καὶ τὸν ἱερὸν ζῆλον ὃν δεικνύουσιν διὰ τὴν ἀποσκοποῦν καὶ καρποφόρον λειτουργίαν τῶν Κατηχητικῶν ἡμῶν ἐκπαιδευτηρίων φωτίζει δὲ καὶ καταναγάζει τὰς διανοίας τοῦ διδάσκοντος προσωπικοῦ, ὅπερ μετὰ ζήλου ἱεροῦ καὶ εὐγενοῦς προθυμίας ἐκπληροῖ ὅλως δωρεὰν τὸ τόσῳ θεάρεστον ὄψω καὶ ἐπιμοχθον ἔργον τῆς μορφώσεως καὶ διαπαιδαγωγώσεως τῶν μικρῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος καὶ πρὸς δόξαν Χριστοῦ, ᾧ ἡ δύναμις καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας.

† ὁ Π. Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Οἱ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν σήμερον ἐξαιρετικῶς δονοῦν τὴν ἀτμόσφαιραν ἀπὸ τοὺς θλιβεροὺς τῶν ἡχῶν καὶ διαλαλοῦν πενθίμως τὸν θάνατον τοῦ Μεγάλου λυτρωτοῦ τῆς ἀνθρωπότητος.

Καὶ ἡ μυροβόλος ἀνοιξὶς σκορπίζει καὶ αὐτὴ τὸ ἄρωμά της, διότι συμπάσχει καὶ αὐτὴ μὲ τὸν ἐπὶ τοῦ ξύλου δεινῶς πάσχοντα.

Τὸ κύμα τῶν πιστῶν, ὡς κυματοθάλασσα χύνεται εἰς τοὺς ἡλιολούστους δρόμους μὲ τὴν ἔκφρασιν τοῦ πόνου καὶ τῆς ψυχικῆς ὀδύνης ζωγραφισμένης ἐπὶ τοῦ προσώπου καὶ ἐξικνουμένης μέχρι δακρύων μεταβαίνει εἰς τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς, ἵνα γονατίσῃ μὲ κατάνυξιν καὶ συντριβὴν ἔμπρὸς εἰς τὸν Σταυρὸν τοῦ μαρτυρίου, διότι ἔχει ἐνώπιόν του τῆς ἰδίας Μοίρας τὸ ὑπέρτατον σύμβολον.

Τὸ δράμα τοῦ Γολγοθᾶ συνοψίζει τὸ δράμα τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς εἰς ὅλας τὰς ἐκφράσεις της καὶ διὰ τοῦτο δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος, ὅστις κατοικεῖ εἰς τὸν γήινον τοῦτον πλανήτην, νὰ μὴ ἐξέρχεται ἀπὸ τὰ φλογισμένα του στήθη ἑνας βαρὺς καὶ πυκνὸς στεναγμός, ἀνταποκρινόμενος πλήρως πρὸς τὸν στεναγμὸν καὶ τὴν ἀγωνίαν Ἐκείνου, καθ' ἣν ὥραν προσηύχετο ἐν τῇ κήπῳ τῆς Γεθσημανῆ πρὸς τὸν Οὐράνιον αὐτοῦ Πατέρα, ὅπως παρέλθῃ τὸ πικρὸν τοῦ πόνου ποτήριον. Ὁ ψαλμωδὸς διὰ νὰ μᾶς ἐνισχύσῃ καὶ πληροφροσῇ ὅτι ὁ πόνος εἶναι τὸ μυστικὸν τῆς ζωῆς μᾶς καὶ λίαν ἀπαραίτητος διὰ τὴν ἐξέλιξιν καὶ τὴν πρόοδον καθόλου τοῦ ἀνθρώπου λέγει ἐπὶ τὸν θάνατον μὲ περιεκύκλωσαν κ.λ.π.

Ὁ Κύριός μας ὁ Ὁποῖος ὀδυνᾶται καὶ πάσχει ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, ὑπῆρξεν ὁ κυρίαρχος τοῦ πόνου καὶ δι' αὐτοῦ καὶ μόνον ἐπανάφερε τὸν ἁμαρτωλὸν εἰς τὴν στοργικὴν ἀγκάλην τοῦ Θεοῦ.

Ὁ πόνος εἶναι σύντροφος ἀχώριστος τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ ποὺ δὲν τὸν βλέπει κανεὶς νὰ παρελαύνῃ ὑπερήφανα;

Ρίψατε τὸ βλέμμα σας περὶ καὶ θὰ πληροφροσῇτε ὅτι κάποια χορδὴ τοῦ πόνου μὲ φοβεροὺς καὶ θαυμασίους παλμούς πάλлетαι κατὰ συμπαθειῶν.

Ἐκ τούτου φαίνεται, ὅτι ὁ πόνος ἐγγίζει περισσότερον τὰς πλέον εὐαίσθητους ψυχὰς καὶ τὰς κίβναι νὰ ματώνουν.

Καὶ θέλουν οἱ πεπρωμένοι νὰ εἰπουν, ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν ἀπότομον ἐπίσκεψιν τοῦ πόνου παθαίνει κάποιο φοβερὸ παροξυσμὸν καὶ κλείει μετὰ κατάγῃ τὰ παραθυρόφυλλά της καὶ δὲν ἐπιτρέπει νὰ εἰσελθῇ ἡ πνοὴ τοῦ Οὐρανοῦ.

Οἱ δυστυχισμένοι ἄνθρωποι νὰ μὴ ἔχουν καταλάβῃ ἔως τόσο, ὅτι αὐτὸ τὸ αἰσθημα τοὺς δίδει τὴν πραγματικὴν τους ἀξίαν.

Ὁ κόσμος δυστυχῶς, ὁ ὁποῖος ὡς ὁ ἀπερίσκεπτος νεανίας κοιμᾶται ὑπὸν βαθὺν καὶ ληθαργικὸν, ὡς πρὸς πᾶν εὐγενὲς καὶ ὑψηλόν· δὲν γνωρίζει ὅτι ὅπου ὑπάρχει πόνος χρειάζεται καὶ ὁ σχετικὸς πρὸς τοῦτο σεβασμὸς καὶ διὰ νὰ θεραπευθῇ ἡ πληγὴ αὐτὴ εἶναι ἀνάγκη νὰ τὴν ἐγγίξῃ ἕνα ἄλλο χεῖρ, αὐτὸ τὸ χεῖρ τῆς ἀγάπης, καὶ τότε ματώνει πάλι, χωρὶς ὅμως νὰ πονῇ πλέον.

Ἕνας μεγάλος συγγραφεὺς γράφει ὅτι ὁ κόσμος ἐπλάσθη ἀπὸ τὸν πόνον, ἐπλάσθη μὲ τὰ τραχημένα χεῖρα

τῆς ἀγάπης τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, διὰ τὴν κατένευ ἄλλον τρόπον δὲν ἠδύνατο ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου νὰ φθάσῃ εἰς τὸ ὕψος τῆς τελειότητος.

Ἰδοὺ τὸ πρόγραμμα, τὸ ὁποῖον πρέπει ν' ἀκολουθήσωμεν, ἀγαπητοί, ἐφ' ὅσον ἔχομεν συνδεθῇ μὲ κατὰ τὸ ὑψηλόν, τὸ πραγματικόν, μὲ εὐρύτερον καὶ εὐγενέστερο σκοπὸν, διὰ τὸ ὁποῖον δὲν μᾶς ἀντιλαμβάνονται οἱ περὶ ὅσο ἔπρεπε καὶ δι' αὐτὸ πονοῦμε τόσο δυνατά:

Τὸ πρόγραμμα τῆς παρουσίας ζωῆς μᾶς τὸ ἐδίδαξεν ἔμπράκτως Αὐτός ὁ κατ' ἐξοχὴν ἥρωας τοῦ Γολγοθᾶ, ὁ ὁποῖος ἐκλαυσεν, ὡς ἄνθρωπος καὶ ἐμειδίασεν ὡς Θεὸς ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ Σταυροῦ του. Αὐτὸς καὶ μόνος, μὲ τὸν πόνον εἰς τὴν καρδίαν Του ἐβάδισε πρὸς τὴν προσωρινὴν σγὴν του.

Εἶθε αὐτὸς μὲ τὸ δάκρυ του, τὸ ὁποῖον ἔχυσε μέσα εἰς τὸ δάσος διὰ νὰ παρέλθῃ τὸ πικρὸν ποτήριον, νὰ δροσίσῃ τὰς πληγωμένας καρδίας καὶ νὰ τὰς θεραπεύσῃ μὲ μίαν σταγόνα ἐκ τοῦ αἵματός Του καὶ τοῦ ἰδρώτος Του τῆς φοβερᾶς ἀγωνίας.

† Μ. Χ.

Η ΠΕΝΘΙΜΟΣ ΗΜΕΡΑ

Ἡ συγκινητικωτέρα καὶ ἡ γλυκυτέρα τῶν ἡμερῶν! Εἶναι ἡ ἡμέρα τῶν δακρύων καὶ τοῦ πένθους διὰ τοὺς πιστεύοντας εἰς τὸν Χριστὸν καὶ δοκιμάσαντας, ὅπως αὐτός, τὸ πικρὸν τῆς ὀδύνης ποτήριον.

Εἰς ἐνδειξιν πένθους καὶ αὐτὴ αὕτη ἡ φύσις περιεβλήθη τὴν ἑαρινὴν τὴν πολύχρωμον, τὴν πλουσίαν εἰς κάλλος, τὴν μεγαλοπρεπῆ αἰσθητὰ της, ἵνα πληρώσῃ τὴν φύσιν ἀπὸ μῦθρον καὶ ἄρωμα ἐλαφρᾶς μελαγχολίας καὶ νὰ κλαύσῃ τὸν μέγαν τῆς ἀνθρωπότητος νεκρὸν, ὅστις βαίνει πρὸς τὴν πρόσκαιρον σιωπὴν του, ἵν' ἀνεγερθῇ μετὰ τρεῖς ἡμέρας καὶ ἀντηχήσῃ εἰς ὅλον τὸν κόσμον διὰ τῶν σαλπύγων τῆς πίστεως.

Ἡ ἔκφρασις τοῦ πένθους προσλαμβάνει μελαγχολικώτερον τονισμὸν ἀπὸ τοὺς θλιβεροὺς ἡχους τοὺς ὁποῖους σκορπίζουν οἱ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν εἰς τὸν λεπτὸν ἀέρα.

Βλέπει κανεὶς, μετὰ ἱερᾶς συγκινήσεως, ὅτι ἡ κατ' ἐξοχὴν Μεγάλῃ ἡμέρᾳ τῆς ἀπολυτρώσεως τοῦ ἀνθρώπου ἐνδύεται τὸ λαμπρότερον καὶ σοβαρότατον ἔνδυμά της.

Ὁ τόνος αὐτοῦ τοῦ ἐνδύματος εἶναι γλυκὺς καὶ σιωπερὸς. Εἶναι, τρόπον τινά, ἕνας πέπλος μαλακῆς Χριστιανικῆς θλίψεως νὰ καλύπτῃ τὴν φύσιν. Μέσα εἰς ἕνα τοιοῦτον σκερὸν πλάσιον μυσταγωγεῖται τὸ μέγα Χριστιανικὸν μυστήριον.

Ἀνθὴ γαμίζουσιν τοὺς ἱεροὺς χώρους καὶ τὸ ἄρωμά των σκορπίζεται ἀπὸ τὸν καὶ ἥρεμον προσαρμόζεται πλήρως εἰς τὸν μελαγχολικὸν χαρακτῆρα τῆς Μεγάλῃς ἡμέρας. Καὶ μέσα ἐλαφρὰ εὐωδιάζουσιν ἀτμόσφαιραν τῶν ἐκκλησιῶν προσέρχονται οἱ πιστοὶ μὲ τὴν καρδίαν παλλομένην ἀπὸ τὴν ἱερωτέραν συγκίνησιν, ἵνα προσκυνήσουν Ἰησοῦν τὸν Ναζαρηνὸν τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ἀπολυτρωτικὸς θάνατος τοῦ Μεγάλου διδασκάλου τῆς ἀγάπης προκαλεῖ εἰς τὰς καρδίας τῶν πιστῶν τὸ αὐτὸ συναίσθημα μιᾶς ἱερᾶς συγκινήσεως ὅτι μία ἀλειτουργία καὶ ὑψηλὴ θυσία προσηνέχθη χάριν τῆς ἁμαρτωλοῦ ἀνθρωπότητος.

† Μ. Χ.

ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

ΟΙ ΚΑΜΠΑΝΕΣ

Οἱ καμπάνες τῶν ἐκκλησιῶν σκορπίζουν θλιβερά τοὺς ἤχους τῶν εἰς τὸν ἀέρα καὶ θρηνοῦν τὸν μαρτυρικὸν θάνατον τοῦ πτωχοῦ διδασκάλου τῆς ἀνθρωπότητος.

Ὁ κόσμος, ὡς κυματοθάλασσα χύνεται εἰς τοὺς ἡλιολούστους δρόμους καὶ ἐνδεδυμένος ἐπιδεικτικὰ τὰ ἐορτάσιμα ἐνδύματά του, μὲ τὸ μεϊδιάμα στὰ χεῖλη καὶ μὲ τὴν χαρὰ στὴν καρδίᾳ, χωρὶς καμμίαν συναίσθησιν, διὰ τὴν ὁδύνην καὶ τὸν πόνον ποὺ ἠσθάνθη ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ὁ Λυτρωτὴς τῆς ἀνθρωπότητος, τρέχει εἰς τοὺς Ναοὺς, χωρὶς νὰ γίνῃ κοινωνὸς τοῦ πόνου Του καὶ νὰ ἐκτιμῇ τὸ ἄλγος Του. Μόνον ἡ μαυροφορεμένη μητέρα τοῦ πολέμιστοῦ πάντοτε θὰ κλαίει καὶ θὰ θρηνεῖ τὴν ἀπώλειαν τοῦ παλληκαριοῦ της, εἰς τὸν Γολγοθᾶ τῆς πατρίδος. Μόνον ἐκείνη μὲ τὴν ψυχὴ πονεμένη συνεσταλμένη καὶ μὲ ἐπίγνωσιν τοῦ πόνου καὶ τοῦ μαρτυρίου Ἐκείνου, πηγαίνει κυρτωμένη, ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ πόνου της βοέχοντας, μὲ τὰ δάκρυά της τὰ ὀλίγα νεκρολούλουδα, τὰ ὁποῖα κρατεῖ εἰς τὰ τρέποντα χέρια της.

Κι' ἐκεῖ πρὸ τοῦ ὑψωμένου μαρτυρικοῦ ξύλου, γονατιστή, σὺν τὴν μητέρα Ἐκείνου ποὺ ὁ θάνατός του ὑπῆρξε ζωὴ, σφίγγει, ὅπως Ἐκείνη τὴν καρδίᾳ της καὶ μετριάξει τὸν πόνο της, μὲ τὴν ἀκραδάντων πεποίθησιν, ὅτι ὁ θάνατος τοῦ παιδιοῦ της θὰ δώσῃ τὴν ζωὴ εἰς τὴν πατρίδα μας.

† M. X.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ! ΧΑΙΡΕΤΕ

Κατὰ παράδοσιν ἱερὰν ἢ πυραλὶς, ἓνα λεπτότατον πτηνόν, περιπταμένη περὶ τὸν σταυρόν, ἐφ' οὗ εὐρίσκετο καθηλωμένον τὸ πάντιμον τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν σῶμα ὡς ἰδίας συνηθάνετο τὰς ὁδύνας Αὐτοῦ· ἀλλὰ ποῖα βοήθειαν ἠδύνατο νὰ προσφέρῃ αὐτῇ, πτωχὸν καὶ ἀσθενὲς πτηνόν, εἰς τὸν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου πάσχοντα Θεόν;

Καὶ ὅμως, δὲν ἔτρεψε ἄλλου τὴν πτῆσιν της ἢ πυραλὶς, ὡς πράττεισι πλεῖστοι ἐξ ἡμῶν, συμπονοῦντες μὲ τὴν πάσχουσαν πατρίδα, ἀλλὰ κηρύσσοντες ἑαυτοὺς ἀνικάνους νὰ τὴν συνδράμωσι.

Τὸ βαθὺ ἄλγος καὶ ἡ ἀπειρος στοργὴ τῇ παρέσχον φωτεινὴν ὅσον καὶ ἄβραν ἔμπνευσιν, χαμηλώσασα δὲ τὴν πτῆσιν της ἔφθασε μέχρι τῆς κεφαλῆς τοῦ ἐσταυρωμένου, ἐφ' ἧς ὁδυνῆται εἶχον ἐμπαγῇ αἱ ἀκίδες τοῦ ἀκανθίνου στεφάνου καὶ εὐλαβῶς ἀπέσπασε μίαν.

Ἠλάττωσεν οὕτω κατὰ μίαν τὰς ὁδύνας τοῦ Ἰησοῦ ἢ πυραλὶς, καθ' ἣ ἀφηγεῖται ἡ συγνηθικὴ παράδοσις, καὶ ὡς αἰωνίαν Αὐτοῦ εὐλογίαν φέρει ἔκτοτε τὸ γένος της ἐπὶ τοῦ λαοῦ τὸ χρῶμα τοῦ αἵματος, ὅπερ ἐπ' αὐτῆς ἐστάξεν ἐκ τῆς ἀποσπασθείσης ἀκίδης.

Καὶ ὅτε ἀναστὰς ὁ Κύριος ἐφώνησε τὸ πρὸς τὴν οἰκουμένην σύμπασαν ἀπευθυνόμενος χαίρετε, πόση θὰ ἦτο τῆς πυραλίδος ἢ χαρὰ, ἀναγνωρίζουσης ἐν τῇ παγκοσμίῳ ἐκείνῃ δωρεᾷ ἐν καὶ πρὸς

τὴν ἀφοσίωσιν αὐτῆς ἀνῆκον χαῖρε!

Ὡς ἀκραδάντως πιστεύομεν πάντες οἱ χριστιανοί, ὅτι ἀληθῶς ἀνέστη ὁ Κύριος κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς σήμερον, ἢν εὐφροσύνως ἐορτάζομεν, οὕτω ἀκραδάντως πιστεύομεν ἐπίσης, ὅτι θὰ ἀναστηθῇ μίαν ἡμέραν ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον καὶ ἡ πατρίς ἡμῶν καὶ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὰ βέλη τὰ ἡκονημένα σὺν τοῖς ἀνθραξὶ τοῖς ἐρημικοῖς ἀπαισίου Σλαβισμοῦ καὶ ἀπὸ ἐπιστροφῶν μερικὰ παραπλανηθέντα δυστυχῶς ἑλληνικὰ ὄργανα ἐκτὸς τῶν πεπορωμένων ἀμετανοήτων μισθέρων διανοῶν καὶ ἐν πλήρῃ ἐνότητι θ' ἀνακράξῃ πρὸς ἅπαντα τὰ τέκνα αὐτῆς τὸ εὐφρόσυνον καὶ περιπόθητον—χαίρετε! εἴτε ζώντων τότε, εἴτε κεκοιμημένων, οἴγῃ ἀρρήτου εὐφροσύνης θὰ διαδράμωσι τὰ σώματα ἐκείνων, οἵτινες κατὰ τὴν μακροχρόνιον ἐβδομάδα τῶν παθῶν αὐτῆς, ἀπέσπασαν, ὡς ἡ πυραλὶς τῆς χριστιανικῆς παραδόσεως, ἔστω καὶ μίαν ἀφανθάν ἐκ τοῦ αἵμοσταγοῦς αὐτῆς στεφάνου, ἀντὶ ἐνοχον ἀδυναμίαν ὁμολογοῦντες νὰ φέρωσι μακρὰν τὴν πτῆσιν αὐτῶν.

Τὴν εὐσεβῆ τῆς πυραλίδος ἀρωγὴν ἐνέπνευσε τοῦ ἄλγους ἢ συναίσθησις καὶ τῆς στοργῆς τὸ ἄπειρον. Ἀλλὰ τίς Ἑλλῆν δὲν κοιμᾶται μὲ τὸ συναίσθημα αὐτὸ καὶ τίς δὲν ἐγείρεται μὲ τὸν πόθον τὸν ἱερὸν ν' ἀκούσῃ αὐτὸς ἢ τὰ τέκνα αὐτοῦ τὴν φιλάτην μας πατρίδα ἀνισταμένην καὶ κραζούσαν; Χαίρετε!

† Πρωτοσύγκ. ΑΛΕΞ. ΓΡΗΓΟΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΖΗΤΟΥ ΤΩΝ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΝ

Ὁ ἀσχολούμενος μὲ τὴν μελέτην τῆς μεράνως Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας συναντᾷ εἰς τοὺς καιροὺς, καθ' οὓς ἡ ὀρθόδοξος πίστις ἐδιώκετο ὑπὸ αἰρετικῶν καὶ σχισματικῶν, μερικὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα ὁσονδήποτε μεμονωμένα καὶ ἀνπαρουσιάζονται εἶναι χαρακτηριστικώτατα τοῦ θείου ζήλου καὶ τῆς πεπαρησιασμένης ὁμολογίας τῶν λαϊκῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν Ἐπισκόπων τῶν ἐτάμενοι κατ' οὐδένα τρόπον ἔσπερον νὰ ἐπικοινωνήσωσι μὲ Ἐπισκόπους κακοδόξου φρονήματος. Πολλὰς ἢ κοσμικῆς ἐξουσίας, νοσοῦσα καὶ αὐτὴ κακοδοξίαν, ἐπροστάτευε καὶ ἐνίσχυε τοὺς κακοδόξους Ἐπισκόπους, τὸς ὁποίους διὰ πολλῶν μέσων ἐπεχειρεῖ νὰ ἐγκαταστήσῃ εἰς τοὺς Ὁρθοδόξους, Πατριαρχικοὺς, Μητροπολιτικοὺς, Ἀρχιεπισκοπικοὺς καὶ Ἐπισκοπικοὺς Θρόνους, συλλαμβάνουσα καὶ ἀδικῶς καὶ παρανόμως καὶ καθαιρούσα ἐξορίζουσα ἢ ἐνίοτε καὶ δολοφονοῦσα τοὺς κανονικῶς κατέχοντας αὐτοὺς Ἱεράρχας. Ὁ λαὸς ὅμως μίαν τοιαύτην τῶν καθοδόξων βίαν οὐδέποτε ἠνείχετο, ἀλλὰ διὰ παντοίων τρόπων ἀπεδοκίμαζεν ὅστε οἱ αἰρετικοὶ Ἐπίσκοποι παρ' ὅλην τὴν ἀνάπτυξιν τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας, ἠναγκάζοντο ἀπὸ τὴν ἐκδηλον τοῦ λαοῦ περιφρόνησιν νὰ ἐγκαταλείψωσι τοὺς θρόνους, τοὺς ὁποίους δυναστικῶς καὶ ἀντικανονικῶς ἀνέβησαν.

Ὁ Θεοδόρητος Ἐπίσκοπος Κύρου συγγράφας, Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν ἀναφέρει δύο ἀξιοσημειώτα περιστατικὰ ἐν Βιβλ. Β' κεφ. ΙΕ', τὰ ὅποια συνέβησαν εἰς Σαρδία, καὶ τὰ ὁποῖα ἐν συντομίᾳ καὶ ἡμεῖς θὰ γράψωμεν.

Τὸν θρόνον τῆς Ἐπισκοπῆς Σαρδοσάτων εἶχε κανονικῶς ἀνέλθει ὁ Θεὸς ἱερομάρτυς Εὐσέβιος, ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐορταζόμενος τὴν 22αν Ἰουνίου. Ἐπειδὴ ὅμως κατὰ τοὺς χρόνους τούτους ἡ αἵρεσις τοῦ Ἀρείου ὑποστηριζομένη ὑπὸ τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας ἐτάραττε τὴν Ἐκκλησίαν, ὁ Θεὸς Εὐσέβιος διὰ παντὸς τρόπου ἐπολέμει τὴν κακοδοξίαν προφυλάττων τὰ ποιμνίον του καὶ ἀνηφώντας κατ' αὐτοῦ ἀπειλὰς τῶν τυράννων. Οἱ

Ο

Γραφεῖα : Ὁδὸς Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθῆναι
Τηλέφ. 33.839

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐξάμηνος δραχ. 7.000—Ἐτησία δραχ. 12.000
Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.50—Ἐτησία δολ. 5

Ἐμβάσματα Συνδρομῶν

Ἐμβάσματα, μένον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιστο-
γῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Σεβασμ. Μεγαρίδος
κ. Χριστοφῆρον, Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθῆναι

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ὁ Ἐπίσκοπος Μεγαρίδος κ. Χριστοφῆρος

Διευθυνὸς Τυπογραφείου
Ὁδὸς Θεμιστοκλέους 33—Ἀθῆναι.

Ἀρειανοὶ ἐν τέλει κατώρθωσαν νὰ ἀυλλάβωσι τὸν Εὐσέ-
βιον καὶ ἐξορίσωσιν μακρὰν τοῦ ποιμνίου του. Ἐγκα-
τέστησαν δὲ εἰς τὴν πόλιν Σαμοσατα Ἐπίσκοπον τὸν
Ἀρειανὸν Εὐνόμιον. Οἱ Σαμοσατεῖς ὅμως Χριστιανοὶ
κατ' οὐδένα λόγον ἐδέχοντο νὰ ἀνεχθῶσι τὴν στήρην
τοῦ κανονικοῦ ποιμένος των καὶ διὰ τοῦτο τὴν ἐγκατά-
στασιν τοῦ Εὐνομίου βαρέως ἔφερον. Καὶ ἵνα τὰς δια-
θέσεις των ἐκδηλώσωσιν ἰδοὺ κάποτε τὶ ἔπραξαν.

Ὁ Εὐνόμιος ἡμέραν ἡμέραν νινὰ μετέβη εἰς βαλανεῖον
(λουτρόν) ἵνα λουσθῇ. Μετὰ τοῦτο, πλῆθος πολὺ τοῦ
λαοῦ συνεκεντρώθη πρὸ τῶν πυλῶν τοῦ βαλανείου. Οἱ
ὕπηρεται τοῦ βαλανείου ἠθέλησαν νὰ κλείσωσι τὰς πό-
λας, ἀλλ' ὁ Εὐνόμιος διέταξε νὰ ἐπιτρέψουν εἰς τοὺς
ἀνθρώπους νὰ εἰσέλθουν, νομίζων ὅτι καὶ αὐτοὶ διὰ τὴν
λουσθῶσιν ἤλθον. Μάλιστα διέταξε νὰ δοθῇ καὶ εἰς
αὐτοὺς θερμὸν ὕδωρ, διὰ νὰ φαγῇ ἑλκυστικώτερος πρὸς
τὸν λαόν. Παρὰ τὰς προτροπὰς του ὅμως, ὅπως ἐλευθέ-
ρας εἰσέλθωσιν εἰς τὸ λουτρόν οἱ ἔξω αὐτοῦ εὐρισκόμε-
νοι, ἐκεῖνοι ἐσιώπων. Τοῦτο ὁ Εὐνόμιος, ἀπὸ τιμῆν
καὶ σεβασμὸν πρὸς αὐτόν, ὑπέθεσεν ὅτι ἔπραττον, καὶ
διὰ τοῦτο ἐφρόντισε νὰ τελευτήσῃ τὸ λουτρόν του ταχύ-
τερον, μεθ' ὃ ἐξήλθε. Τότε ὁ λαὸς εἰσώρμησεν εἰς τὸ
λουτρόν καὶ ὅσα ὕδατα ἔστα καὶ κρῖα εἶχε τὸ λουτρόν
ὅλα τὰ ἔρυσαν εἰς τοὺς ὑπονόμιους, ἀπῆλθε δὲ νέα ὕδατα
νὰ ἀντληθῶσι καὶ παρασκευασθῶσι διὰ νὰ λουσθῶσι
καὶ τοῦτο ἔπραξαν «τεν τῆς αἰρέσεως ἄγεις καὶ τὸ
ὕδωρ (τοῦ βαλανείου) μετεσχηκέναι νεμίσαντες»
ὡς γράφει ὁ Θεοδόρητος.

Τὴν πρᾶξιν ταύτην τοῦ λαοῦ πληροφορηθεὶς ὁ Εὐ-
νόμιος ἠναγκάσθη κατηγορεῖσθαι νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν πό-
λιν, Ἄντ' αὐτοῦ δὲ οἱ Ἀρειανοὶ ἐγκατέστησαν Ἐπίσκο-
πον ἕτερον τινὰ Λούκιον ὀνομαζόμενον. Εἰς τὸν Λού-
κιον ἐπεφυλάσσετο ἕτερον τι ἐκκλησιαστικὸν ἐπιστάδιον
ἀπὸ τοὺς παῖδας τῶν Ὁρθοδόξων Σαμοσατέων.

Ἡμέραν ἡμέραν ὁ Λούκιος ἐπὶ ὄνου καθήμενος διήρ-
χετο τὴν ἀγοράν. Ἐκεῖ συνέβη νὰ παῖζον ἢ μίαν
σφαῖραν (μπάλα—τόπι) μικρὰ παιδιὰ ὀρθοδόξων γονέων.
Ἐνῷ δὲ πηλοῖον αὐτῶν διήρχετο ὁ Λούκιος, συνέβη ἡ
σφαῖρα, τὴν ὅποιαν «τὰ μερσάκια ἀλλήλοις ἀντέπερ-
πον, τὴ παιδιὰς τερπόμενα» νὰ ἐκφύγῃ τῶν χειρῶν
των, καὶ νὰ διέλθῃ διὰ τῶν ποδῶν τοῦ ὄνου, ἐπὶ τοῦ
ὁποίου ὁ Λούκιος ἐκάθητο. Ἀς ἀφήσωμεν ἤδη τὰ με-
τέπειτα νὰ διηγηθῇ ὁ Θεοδόρητος.

Τότε οἱ μερσάκες (μικροὶ παῖδες) ἀνωλέλυξαν
ἀναπληροθῆναι μίσους τὴν σφαῖραν ὑπεληφότες. Ὁ
δὲ (Λούκιος) συνεὶς ἐκέλευσεν ἐνὶ τῶν ἐπόμενων
προσμεῖναι, καὶ γίνεσθαι τὸ δρώμενον. Οἱ δὲ παῖδες
πῦρ ἀνέφωκαν, καὶ τὴν σφαῖραν διὰ τοῦ παρὸς ἔκον-
τ' ἄσαντες, οὕτω καθάειραν ὑπέλαβον. Καὶ οἷδα μὲν
(λέγει ὁ Θεοδόρητος) ὡς μερσάδες τοῦτο καὶ τῆς
παλαιᾶς λείψανον συνηθείας ἱκανὸν δὲ ὅμως τεμμη-
ρίωσαι τὸ μίσος ἐπόσεν, εἶχεν ἡ πόλις ἐκείνη (τῶν

Σαμοσατέων) περὶ τὴν Ἀρειοῦ συμμερίαν.

Περὶ δὲ τοῦ ἐξορισθέντος Ἀγίου Εὐσεβίου λέγονται
τὰ ἑξῆς περὶ τὴν Συρίαν, τὴν Πα-
λαιστίνην καὶ τὴν Φοινίκην, μετεμπεριμένους εἰς στρα-
τιώτην. Ἐνθυροῦναι τοὺς ὀρθοδόξους εἰς τὸν ἀγῶνα
των, καὶ χειροτονῶν Ἐπισκόπους. ἱερεῖς καὶ διακόνους,
εἰς ὅους Ἐκκλησίας ἐστεροῦντο». (Βλέπε Ἡσυχίας τοῦ
Χριστιανοῦ τομ. βος Ἰουνίου σελ. 161).

Ὁ Ἅγιος Εὐσεβίος ἐφρονεῖτο ὑπὸ Ἀρειανῆς γυ-
ναϊκὸς οὐράσης ἀφ' ὕψηλοῦ μέρους κατὰ τῆς κεφαλῆς
αὐτοῦ κέραμον.

Ἀρχιμ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΝΑΣΣΙΜΗΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΕΝΑΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ ΒΙΒΑΙΟΥ

Ἐξεδόθη βιβλίον ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ἡμερολογιακὸν
Ζήτημα ἀπὸ Συνταγματικῆς, Νομικῆς καὶ Κανονικῆς
Ἀπόψεως»

Τὸ βιβλίον τοῦτο περιέχει τὰ ἑξῆς :

1ον) Ὅσα ἐγράψαν μέχρι τοῦδε διὰ τὸ Ἡμερολο-
γιακὸν Ζήτημα ἀπὸ Συνταγματικῆς, Νομικῆς καὶ Κανο-
νικῆς Ἀπόψεως, ὑπὸ Εἰδικῶν Νομομαθῶν, Κανονιολό-
γων καὶ Κρατικῶν Ἐμπροσθῶν.

2ον) Τὰς ἐγκυκλίους τὰς ὁποίας ἐξέδωσαν αἱ Κρα-
τικαὶ Ἀρχαὶ κατὰ καιροὺς, διὰ τὰ ζητήματα τῶν Ἱε-
ρῶν Ναῶν, τῶν καθ' ἡμῶν ἀντισυνταγματικῶν διώξεων
καὶ τοῦ ἐλευθέρως ἡμᾶς θρησκείεσθαι.

3ον) Τὰς ἀπεφάσεις τὰς ὁποίας ἐξέδωκαν κατὰ και-
ροὺς τὰ Ἑλληνικὰ Δικαστήρια ὑπὲρ τῶν ἡμετέρων κλη-
ρικῶν τῶν κατηγορηθέντων ἐπὶ ἀντιποιήσῃ Ἀρχῇ.

Τὸ βιβλίον τοῦτο ἀπαραίτητον δι' ἕκαστον ἡμέτερον
παράρτημα καὶ δι' ἕκαστον κληρικὸν ἡμῶν θὰ ἀρχίσῃ
πωλούμενον μετὰ τὸ Ἅγιον Πάσχα ἀντὶ δραχμῶν 35.000.

Δηλώσατε ἐγκαίρως ὅσα σόματα θέλετε

ΤΑ ΒΙΒΑΙΑ ΜΑΣ

Ἐπειδὴ παρατηρήθη ὅτι οἱ Χριστιανοὶ ἡμῶν λόγῳ
τῆς μεγάλης τιμῆς των νὰ ἀποκτήσουν τὰ βιβλία ἀφ'
ἐνὸς μὲν τοῦ Ἀ' Πανελληνίου Συνεδρίου ἡμῶν ὅπερ
ἅπαντες πρέπει, ὡς μνημεῖον καὶ ἐνθόμιον τῆς μεγά-
λης αὐτῆς διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν ὑποθέσεως καὶ δοκι-
μασίας νὰ ἀποκτήσωσιν ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸ λίαν ψυ-
χωφελὲς Κυριακοδρόμιον τοῦ Τριῳδίου. Διὰ τοῦτο
ῳρίσθη ἡ τιμὴ αὐτῶν εἰς δραχμὰς πέντε χιλιάδας ἑ-
καστον.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Καθίσταται γνωστὸν εἰς τὰ ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα
παράρτηματα τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ πᾶσι τοῖς μετὰ τῶν
ἡμετέρων Γραφείων ἀλληλογραφοῦσιν ἡμετέροις
Χριστιανοῖς ὅτι :

1) Ἡ ἀλληλογραφία αὐτῶν ἀφορῶσα τὸ περιο-
δικὸν δέον ν' ἀπευθύνεται πρὸς τὸν Διευθυντὴν τοῦ
Περιοδικοῦ Σφβ. Ἐπίσκοπον Μεγαρίδος κ. Χριστο-
φῶρον.

2) Ἡ ἀφορῶσα τὸν Ἱερὸν ἀγῶνα ἀπὸ πνευμα-
τικῆς καὶ Ἐκκλησιαστικῆς πλευρᾶς δέον ν' ἀπευ-
θύνετα πρὸς τὸν Πανιερώτατον Πρόεδρον τῆς Ἱερᾶς
ἡμῶν Συνόδου Π.ο. Φλωρίνης κ. Χρυσόστομον.

3) Ἡ ἀφορῶσα τὴν Π.Θ.Ε.Ο.Κ. δέον ν' ἀπευ-
θύνετα πρὸς τὸ Προεδρεῖον αὐτῆς.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Δηλοῦμεν ὑπευθύνως, ὅτι ὁ ὑπὸ τὸ ὄνομα Στέφανος
ἢ Παναγιώτης Γεωργίου, παλαιοῦ ἡμερολογίτης δὴθεν,
Ἀρχιμανδρίτης φερόμενος, ὡς ἀρχηγὸς σπείρας στρατο-
λόγων Κομμουνιστῶν ἐν Περιστερίῳ εἶναι ἀγνωστός εἰς
τὰ Γραφεῖα ἡμῶν, ὡς μὴ προσερχόμενος ἐκ τῶν στελε-
χῶν τῶν παλαιοῦ ἡμερολογιτῶν Ἱερῶν τῆς Ὁρθοδόξου
παρατάξεως ἡμῶν καὶ μὴ ἔχοντος οἰανδήποτε σχέσιν
μεθ' ἡμῶν.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Γ.Ο.Χ.)